

o Schrift aan be-
de eerste plaats
het Evangelie, aan
gelist (Evangelium)
(Evangelium)
Evangelie verken-
apostelen geroepen
blijstaan door zulke
heus en Barnabas
dien arbeid welken
is uit het voo-
bas, nadat hij zich
ok van Timotheus
Titus, dien hij op
doen, wat aan zijn

er evangelisatie in
tot hunne taak, in
evangelisatiearbeid
licht waren, verder
e instituering die
name taak. Dit is
ulus' brieven aan
eersten brief aan
drukkelijk, dat hij
hij wete, hoe men
en. Daartoe is zijn
en, die betrekking
eemte, en in de
Alles moet in dien
n van den dienaar
om een jonge Ge-
leiden. Ook wordt
um Timotheus als
ruk gelegd op de
Gemeenten, en op
te roepen onder-

n gewichtige taak
elijke kerken heb-
zij niet een ambt
niet ambtelijk aan
zijn.

ze hun ambt ont-
om. In dit opzicht
13 verhaald wordt
en Saulus. Daar
den dienst des
lurende dien dienst
arnabas en Saulus
waartoe Hij hen
tij, met vasten en
handen voor dat

En — zij lieten
aalde bestemming
zij gesteld werden,
te, die hen daarin
re, om door hen
en. De gemeente
liet hen los.

ets dergelijks. De
niet te verzuimen,
s door de profetie
s ouderlingschap
ysterium, den ker-
evenals het met
e geschiedde, door
monde van een af-
eente waren, met
giftigd, en daarin
met oplegging der
ulks plaats gehad
nd, op zijn tweede
terstond meenam
dus wel door een
t zijn ambt, maar
meente niet; ook

Zonder aan een
te zijn, bediende
zelfde plaats naast
op plaatsen, waar
liens arbeid voort
spoedig, nadat hij
opeeschen bodem
lus naar Athene
erbleven te The-
feit, dat Barnabas
gelegenheid een
lat Timotheus en
ngen op de plaats
zij geen dienaren
n, maar dienaren
mbt en naam, en

hadden, dat blijkt
uit het feit, dat
listen afzonderlijk
ven voor de toe-
st der bediening
s van Christus.
ons ook geen ver-
waar sommigen
gelisten een bui-
had, terwijl ande-
ngelistenambt het
aan de Kerk des
als zij, getrouw
g werkzaam is
rtuiging, waarvan
wensch te geven.

7. Tot staving van mijn gevoelen, dat het evan-
gelistenambt voor alle eeuwen aan de Kerk ge-
heeft te dienen in de taak, die haar in het zen-
dingsbevel is opgelegd, is niet noodig te bewijzen,
dat er een uitspraak des Heeren in Zijn Woord
is, waarin dit met zooveel woorden van het evan-
gelistenambt uitdrukkelijk gezegd wordt, dat het
een blijvend ambt is. Dit wordt ook van het ambt
der diakenen en ouderlingen, of van dat der her-
ders en leeraars niet gezegd. Het is juist omge-
keerd, dat wij, om dit ambt, dat voor het zen-
dingswerk zoo uitnemend geëigend is, op non-
activiteit te stellen, daarvoor onze goede gronden
moeten hebben.

Wat het apostelambt, in engeren zin, en het pro-
fetenambt betreft, is het niet moeilijk te bewijzen,
dat de Kerk van later eeuwen tot deze ambten
geen menschen roepen kan; en ook, dat daar-
aan voor de Kerk geen behoefte is.

Van de apostelen geldt, dat zij als zoodanig niet
door tussenkomst van menschen, maar van
gevoelen, door Christus geroepen zijn.

Voorts voor het apostelambt kwamen alleen zul-
ken in aanmerking, die uit eigen aanschouwing
den Heere Jezus kenden, en getuigen konden zijn
van Zijne opstanding. Toen de ledige plaats van
Judas vervuld moest worden, werd deze eisch
niet nadrukkelijk gesteld. (Hand. 1:21, 22). En
het is omdat hij aan dezen eisch niet in alle deelen
beantwoordt, dat de apostel Paulus zich met de
andere apostelen niet geheel op een lijn durft
stellen. Ja, hij is wel een apostel, door den Heere
Zelf geroepen. Ook heeft hij wel den Heere, den
Opgestane, gezien met eigen oogen. Wat zijnen
arbeid betreft, heeft hij zelfs meer gedaan dan
van hen. Maar — wat zijn toerusting betreft
het apostolisch getuigenis, is hij als een onvol-
dragen vrucht; als een ontijdig geboren. Zijne
vorming tot het apostelschap was niet af, gelijk
van hen, die, in plaats van aan de voeten van
lamaliel, in Jezus' eigen school, onder Zijne
worddurende leiding, waren gevormd; die steeds
met Hem geweest waren.

Welnu, als Paulus reeds ternauwernood tot de
apostelen gerekend kon worden, hoe zouden na
hem er nog apostelen kunnen wezen, met het-
zelfde ambt als de twaalfen. Dat kon niet. En
het was ook niet noodig. Want, wat zij als aan-
schouwers en dienaren des Woords alléén maar
konden doen, dat hebben zij gedaan voor alle
eeuwen en alle plaatsen; omdat hun getuigenis
in schrift werd vastgelegd.

En met de profeten was het evenzoo. Zij werden
op bijzondere wijze, niet door menselijke tus-
schenkomst, geroepen. Zij spraken door drijving
des Geestes. Zij spraken het Woord, dat nog niet
onder aller bereik was. Want de Schriften des
Nieuwen Testaments waren er nog niet. En de
apostelen, die het Woord hadden, dat in Christus
hun geschonken was, konden niet overal zijn,
waar Christenen met dat Woord gevoed, getroost
en onderwezen moesten worden. In dat gebrek
voorzag de Heere door de profeten. Hij deed het,
zoolang het noodig was. Toen de openbaring, die
de Heere aan Zijn volk wilde geven, gereed lag,
en door vermenigvuldiging van het geschrevene
onder ieders bereik kwam, toen hielden de pro-
feten op. Wat zij in hun tijd aan de gemeente en
aan de wereld te geven hadden, bleef.

Maar wat op die wijze van de apostelen en pro-
feten geldt, dat geldt niet voor de evangelisten.
De zendingstaak, die hun was opgedragen, waar-
door zij deel hadden aan een zeker deel van de
taak der apostelen; evenals de diakenen en de
ouderlingen en de leeraren aan een ander deel,
die zendingstaak bleef. Met die zendingstaak zijn
we niet klaar tot op den huidigen dag. Ja, wij
durven niet zeggen, dat wat daarvan overblijft
minder is, dan waar in hun tijd de evangelisten
der eerste eeuw voor stonden.

Als het waar was, wat al spoedig de kerkvaders
oordeelden, en wat ook Calvijn en zijn tijdgenooten
meenden (c.f. Dr H. A. van Andel, De zend. l. v.
Voetius, blz. 9 v.v.; blz. 49 v.v.), dat n.l. de last
des Heeren in het zendingbevel in de eeuw der
apostelen reeds volbracht was, dan hadden wij
recht om te besluiten: Na die eerste eeuw behoe-
ven er geen evangelisten meer te zijn. De con-
clusie, die Calvijn uit zijne meening daaromtrent
trekt, is juist, als n.l. die meening juist is. Een
andere grond heeft hij voor zijne conclusie, dat
het evangelistenambt tijdelijk was, niet noodig.
Een andere grond heeft hij ook niet. Hij vindt
in dat ambt op zichzelf genomen niets, waarom
het niet zou voortbestaan tot op den huidigen
dag. Ja, hij zegt niet eens, dat het niet meer be-
staat. Als het noodig is, zegt hij, verwekt de Heere
zulke mannen nog. Hun ambt moest duren, zegt
hij in zijn Institutie, bij de bespreking van Ef.
4:11, zoolang er Kerken gesticht moesten worden,
waar er vroeger geen bestonden, of tenminste,
waar nog Kerken gebracht moesten worden van
Mozes tot Christus. (Institutie, IV, 3, par. 4).

Dus, wie oordeelt, dat er thans nog nieuwe Ker-
ken gesticht moeten worden, die heeft, als hij aan
het voortbestaan van het evangelistenambt vast-
houdt, Calvijn op zijn zijde.
Dat gevoelen der menschen, die na Calvijn vol-
harden bij zijne meening, dat het evangelisten-

ambt tijdelijk was, ook wel; en daarom trachten
zij voor die tijdelijkheid andere argumenten bij te
brengen.

In de eerste plaats beroepen zij zich daarvoor
op de geschiedenis. Het komt, zeggen zij, na de
apostolische eeuw al spoedig niet meer voor.

Nu is, dit dient in de eerste plaats te worden
opgemerkt, het al of niet voorkomen van een ambt
in de Kerk der eerste eeuwen, heel weinig een
bewijs voor de wettigheid van het ontbreken of
het bestaan van zulk een ambt. Bij de Roomsche
opvatting van de waarde der traditie geldt zoo'n
bewijs meer dan voor ons. Als men op grond
van de geschiedenis der eerste eeuwen mag be-
sluiten, dat er geen evangelisten behoorden te
zijn; dan mag men met hetzelfde recht besluiten:
En bisschoppen, die het hoofd der gemeente zijn,
en aan wie de ouderlingen ondergeschikt zijn,
moeten er wel wezen. Want uit de brieven van
Ignatius blijkt, dat er in de eerste helft der tweede
eeuw reeds zulke bisschoppen waren. En het ver-
volg der geschiedenis pleit voor de wettigheid
van het bestaan van een paus als hoofd van
de gansche Christelijke Kerk.

Maar het beroep op de geschiedenis, voor de
door mij bestreden meening, is ook nog om andere
reden zwak. Het is zelfs vóór mijne meening even-
zeer aan te wenden. Want, in de oudste geschrif-
ten, die ons over de toestanden in de oude Kerk
inlichten, wordt tot op het einde der tweede eeuw
herhaaldelijk melding gemaakt van mannen, die
van plaats tot plaats gaande predikten. Adolf
Harnack, in zijn Mission und Ausbreitung, staat
uitvoerig stil bij het voorkomen van apostelen,
profeten en leeraren in de Didaché. Die aposte-
len waren de evangelisten van het Nieuwe Testa-
ment, die trouwens daar ook meermalen aposte-
len (in ruimeren zin) genoemd worden. Hand. 14
vs 3, 14; 1 Thess. 2:6, Rom. 16:7; 2 Cor. 8:23.
Apostelen, in ruimeren zin, zijn zendelingen,
predikers van het Evangelie aan de volkeren. Ook
Eusebius, (Hist. V.), vertelt, volgens Harnack (Miss.
u. Ausbr. I, blz. 333) dat er tegen het einde der
2e eeuw nog evangelisten waren, die naar het
voorbeeld der apostelen ijverig arbeidden in de
bediening van het Goddelijk Woord. Hij noemt
zelfs Pantaenus als een van hen.

De historie toont dus niet, dat het evangelisten-
ambt ophield in de eeuw der apostelen.

Dat zij later, tot de eeuw der reformatie, niet
meer genoemd worden, wordt voldoende verklaard
uit het opkomen der Roomsche hiërarchie. De
Roomsche bisschop had, ook voor het zendings-
werk, geen evangelisten noodig; ook duldde hij
zulke ambtsdragers niet nevens zich. Die hierar-
chie vormde een gesloten systeem, voor allen
ambtelijken arbeid; ook voor het zendingswerk.
v. D.

„Tact“.

Uit „Ophouw“ (vrijzinnig):

Toch betekende het Paasfeest voor de Christelijke
kerken één der allergegrootste feesten. Het was het feest
der vreugde om Jezus, die sterker bleek dan de dood
en in Jezus' opstanding werd een zekere garantie
gezien niet alleen van Jezus' goddelijkheid, maar ook
van het onsterfelijk leven dergenen, die in hem ge-
loofden. De nadruk bleef liggen op het feit der lichame-
lijke opstanding, de gebeurtenis als zodanig. „De Heer
is waarlijk opgestaan. En heerlijk uit zijn graf ge-
gaan.“ (Ev. Gez. 149).

En thans beproeft de vrijzinnigheid sinds tientallen
jaren een nieuwe omvorming van het aloude Paasfeest
door de viering los te maken van de gebeurtenis als
zodanig.

Een grote mate van tact en wederzijds begripen is
hier noodzakelijk, niet minder echter het klare be-
wustzijn, waar men staan wil: aan de kant van een
Paasviering met of zonder de gebeurtenis.

Tot eer van Barth moet gezegd worden, dat hij in het
profeteeren de methode der „tactiek“ (gelijk hier deze
bedoeld zal zijn) niet heeft gevolgd.

Wel heeft hij het Paaschevangelië radikaal „omge-
vormd“, d.w.z. onder behoud der termen geheel en al
prijs gegeven.

Velen hebben dat niet bemerkt, zelfs niet bij gerefor-
meerden of christelijke-gereformeerden.

Was Barth „tactisch“ geweest, dan zou er minder
schuld bij laatste genoemden zijn.

Nu hij — gelukkig — het niet geweest is, blijft de
klacht over het ingezonken leven (en dus belijden) der
gereformeerden en christelijke-gereformeerden haar
scherpte behouden.

„H.V.“-ers in het schoolbestuur.

Da I. de Wolff schrijft in „Pro Ecclesia“:

Het is niet overbodig dit onderwerp eens ter sprake
te brengen, of n.l. degenen, die tot het z.g. Hersteld
Verband behooren, een plaats kunnen innemen in
onze schoolbesturen.

Even later:

Wij hebben een tijd beleefd toen er druk werd ge-
discussieerd over den „geest van Assen“, zoodat nie-
mand het mij wel euvél zal duiden, dat ik ook even
iets zeg over den „geest“ van contra-Assen.

Eigenlijk is dit al heel moeilijk om er iets positiefs
van te zeggen, anders dan dat die „geest“ op allerlei
terrein een war-geest is, welke een vast uitgangspunt
mist in het principiële denken en daarom moet rond-
waren binnen een „verband“, dat bij de „herstelling“
van de grootst-mogelijke elasticiteit moest worden
vervaardigd.

Immers moesten en moeten leiders bijeen gehouden
worden van allerlei schakeering, van principieel anti-
revolutionair tot anti-militarist, zonder dogmatische
belijndheid en met humanistischen inslag, en met een
niet-ongevaarlijke rekkelijkheid ten opzichte van de
belijdenis; terwijl het woord van Barth, dynamiet te
willen zijn voor allerlei kerken en groepen, allengs
ook ten opzichte van het kerkmaaksel van voor ruim
een decennium, niet tevergeefs schijnt gesproken
te zijn.

En deze wetenschap reeds behoort de grootste voor-
zichtigheid te doen betrachten, waar het bij de leiding-
gevende kringen in de schoolwereld en bij het onder-
wijzend personeel niet allereerst te doen is om admi-
nistratieve vaardigheid en bezit van acties of doce-
rende bekwaamheid, maar daáárom, ouders! of naar
den eisch van het verband, waaromtrent gij
bij het doopvont een duren eed gezworen hebt! uw
kinderen zullen worden opgevoed in
de leer die gij zelf belijdt.

Tenslotte:

Waar de school de kerk van de toekomst
levert, vraag ik mij wel eens af of de benoeming van
haar leiders en onderwijzers wel zooveel minder be-
langrijk is als de verkiezing van ambtsdragers.

„Kerk en N.S.B.“

De H. Meulink merkt op in „Enschede'sche Kb.“:

Voorts wil ik nu schrijven — en daar is ook geen
woord Fransch bij — dat iemand, die in de Belijde-
nis der Geref. Kerken zijn geloof belijdt, onmogelijk
lid zijn kan van de N.S.B. Als leden der Geref. Kerk
lid zijn van de N.S.B. is dat alleen te verklaren uit
onkunde: zij kennen of de waarheid der Schrift niet
of de beginselen der N.S.B. niet.

Familie van elkaar.

Herhaaldelijk betoogden we, dat N.S.B. en Commu-
nisme veelszins elkaars familie zijn. Men leze wat
hierover Dr J. H. Oldham opmerkt („N. R. Ct.“, 18
April 1936):

Het voorbereidend werk voor de groote wereld-con-
ferenties der Stockholm-beweging te Oxford in 1937
en voor de Lausanne-beweging te Edinburg, eveneens
in 1937, is op vele plaatsen krachtig ter hand genomen.

De voorzitter van de onderzoekscommissie van
den Oecumenischen Raad voor praktisch Christendom,
dr J. H. Oldham, Londen, zal een bezoek brengen aan
de voornaamste kerkelijke centra in Europa en
Amerika ten einde het voorbereidende organisatorische
werk aan te moedigen en daarin eenheid te brengen.
Aan het voornaamste onderwerp van de conferentie
te Oxford heeft hij een programmatisch geschrift
gewijd, getiteld: „Church, Community and
State“. — „Kerk, Volken Staat Een oecu-
menisch probleem.“ — het geschrift is voorzien
van een inleiding van den bisschop van Chichester,
dr Bell, in zijn kwaliteit van bestuurslid van den
Oecumenischen Raad. In de Noorsche landen, Zwit-
serland, Nederland, Duitschland, Engeland, in de
Ver. Staten en Canada hebben zich reeds deels door
de kerken benoemde, deels zelfstandig georganiseerde
studiecommissies gevormd, die met 't oog op de
ervaringen en noodzakelijkheden in de eigen landen
met het hoofdthema zich bezighouden. Meermalen
overschrijden zij daarbij de landsgrenzen en trachten
zij een weg te vinden in de geestelijke en politieke
problemen van andere landen. Vooral is hier het
probleem van den totalen staat in het middel-
punt der besprekingen betrokken. Als landen, waarin
deze staatsgedachte verwezenlijkt is, noemt Oldham
Rusland, Italië en Duitschland; als geestelijke dragers
dezer idee ziet hij het communisme, het fascisme en
het nationaal-socialisme.

Ook de „oecumenische“ beweging moet met
de „politieke“ situatie zich concreet inlaten.

In hetzelfde artikel der „N. R. Ct.“ wordt ook gehan-
deld over een artikel van den Oberkirchenrat Dr Fr.
W. Krummacher in het Februari-nummer van de „Wart-
burg“. Daar wordt gezegd:

„Met de Stockholm-beweging verrijst echter ook het
vraagstuk van de politieke werkelijk-
heid en van haar betrekking tot de evangeliepredi-
king. Niemand, die een oecumenisch gesprek voert, kan
voorbij zien, dat de verschillende christelijke kerken,
die zich hier ontmoeten, in hare volken in geheel
verschillende realiteiten staan. Wanneer de vraag
naar een „politieke“ theologie en naar een theolo-
gisch begripen van de goddelijke ordeningen van volk
en volkswezen ons heden opnieuw gesteld wordt, zoo
mag men daarbij niet vergeten, dat de relatie van
kerk en volk in andere kerken tegenwoordig minder
actueel doch daartegenover als gegrond in een eenwen-
lange geschiedenis des te vanzelfsprekender als po-
litische realiteit aanwezig is. ... Wij vragen veelmeer
aan de oecumenische beweging en aan ons zelf, of
de politieke werkelijkheid en de politieke begripsvor-
ming van de kerk niet veel dieper gezien moet
worden dan tot nu toe. Geen enkele kerk kan zich
abstraheren van de politieke werkelijkheid van haar
volk. Waar men dat toch wil doen, komt men als van
zelf tot theologisch getinte algemeene oordeelen, die
op de politieke werkelijkheid van geen toepassing
zijn.“

Inderdaad, de kerk kan nergens zich buiten de poli-
tieke zaken houden, wijl ze de diepste beginselen raken.
Het is maar de vraag, of zij in dezen profeteeren wil, en
de sleutelmacht durft bedienen.

Durft, — wijl ze moet.